

Broj: X-KR-05/46**Sarajevo, 30.06.2009. godine****U IME BOSNE I HERCEGOVINE!**

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel I za Ratne zločine, u vijeću sastavljenom od sudije Mire Smajlović, kao predsjednika Vijeća, i sudija Staniše Gluhajića i Carola Peralte kao članova Vijeća, uz sudjelovanje Sanje Ljuboje kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Radeta Veselinovića, zbog krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama a), c), e), f), i) i k) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ BiH), a sve u vezi sa članom 29., 31. i 180. stav 1. KZ BiH, po izmjenjenoj optužnici Tužilaštva BiH broj KT-RZ-17/05 od 29.06.2009. godine, nakon razmatranja Sporazuma o priznanju krivnje i održanog ročišta za izricanje krivičnopravne sankcije, donio je i u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH Dubravka Čampare, optuženog Radeta Veselinovića i njegovih branilaca, advokata Milorada Raševića i Refika Arnautovića, dana 30.06.2009. godine, objavio sljedeću

P R E S U D U

Optuženi RADE VESELINOVIĆ, sin Petka i Anice, djevojačko prezime Milović, rođen 01.02.1944. godine u mjestu Đakovići, opština Čajniče, JMBG ..., po nacionalnosti ... , državljanin..., nastanjen na adresi ..., opština ..., pismen, završio osnovnu školu, oženjen, otac jednog punoljetnog djeteta, vojni rok služio od 1963. do 1965. godine, slabog imovnog stanja, ranije neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak protiv njega, lišen slobode dana 29.11.2007. godine u 12,00 sati, trenutno se nalazi u pritvoru po osnovu rješenja Suda BiH broj X-KR-05/46 od 29.04.2008. godine

I**KRIV JE****Što je:**

U periodu od početka maja 1992. godine do kraja 1992. godine, u okviru širokog i sistematičnog napada Vojske Republike Srpske (u daljem tekstu: VRS), pripadnika vojne policije i paravojnih formacija na civilno nesrpsko stanovništvo šireg područja opštine Hadžići, kao pripadnik Vojne policije VRS iz Hadžića, znajući za takav napad, počinio, poticao i pomagao u progonu nesrpskog stanovništva sa područja opštine Hadžići, na političkoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj i vjerskoj osnovi i to ubistvima, protivzakonitim zatvaranjem, mučenjem, prisilnim nestancima, nanošenjem velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i drugim nečovječnim djelima učinjenim u namjeri nanošenja velike patnje i ozbiljnih fizičkih povreda i narušavanja zdravlja, pa je tako:

1. u periodu od početka maja 1992. godine, zajedno sa drugim pripadnicima VRS iz Hadžića, učestvovao u nezakonitom hapšenju nesrpskog stanovništva iz Hadžića, kao i sela Žunovnica, Musići, Binježevo, Kućice i drugih okolnih mjesta, njihovom odvođenju u zatočenički centar u dvoranu Kulturno-sportskog i rekreacionog centra u Hadžićima, gdje su fizički premlaćivani i zlostavljani, te omogućavali

neidentifikovanim pripadnicima paravojnih formacija da zatočena lica maltretiraju, pri čemu su ih tukli, zahtjevali od lica muškog pola da između sebe vrše bludne radnje, davali im male količine hrane, iste odvodili na prve borbene linije radi kopanja rovova, odvodili ih na sječu drva i vršenje teških fizičkih poslova,

2. dana 16. maja 1992. godine, na ulici ispred Doma kulture u Hadžićima, bez ikakvog povoda iz automatske puške pucao u lice hrvatske nacionalnosti Musa Stjepana „Pepu“ koji je tom prilikom ranjen,
3. krajem maja ili početkom juna 1992. godine, nakon što su zatočeni civili Ismailovski Đelal i lice po imenu Maslo, izvedeni na prinudne radove iz logora u dvoranu Kulturno-sportskog i rekreacionog centra u Hadžićima, da prevezu automobilom peć iz mjesta Kućice prema Hadžićima, iste zaustavio na putu prema Hadžićima i izvukao Ismailovski Đelala iz auta, psujući mu šiptrasku majku i počeo ga tući nogama i rukama po svi dijelovima tijela, te ga šamarati, a zatim izvukao pištolj i Ismailovski Đelala udario pištoljem po glavi od čega mu je počela teći krv niz lice, od čega i danas ima ožiljke na glavi, da bi nakon toga izvukao i lice po prezimenu Maslo iz automobila i počeo ga tući nogama i rukama po svim dijelovima tijela, pri tome mu prislanjajući pištolj na sljepočnicu, prijeteći mu da će ga ubiti,
4. neutvrđenog dana u junu 1992. godine, došao u selo Donji Hadžići zajedno sa grupom neidentifikovanih naoružanih pripadnika Vojske Republike Srpske, gdje je su zatekli Mujesiru Pijnjač koju je jedan NN pripadnik Vojske Republike Srpske upotrebom vatrenog oružja lišio života,
5. dana 04.07.1992. godine ili približno tog datuma, zajedno sa pripadnicima vojne policije iz Hadžića, došao ispred zgrade na ulici JNA br. 8 u Hadžićima, ušao u zgradu i iz iste izveo Hrvat Safeta, te su ga vozilom marke Pincgauer odvezli u nepoznatom pravcu, od kada mu se gubi svaki trag,
6. neutvrđenog datuma krajem 1992. godine u blizini sela Breza, opština Hadžići, maltretirao Musić Hasniju na način da ju je presreo na putu, uhvativši je za grudi odgurao do drveta i prislonio je uz drvo, te nakon toga joj iz pištolja ispalio više metaka iznad glave od koje pucnjave su joj uši zagluhile,

dakle, u okviru širokog i sistematičnog napada Vojske Republike Srpske na šire područje opštine Hadžići, znajući za takav napad, učinio, poticao i pomagao u progonu nesrpskog stanovništva sa opštine Hadžići, na političkoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj i vjerskoj osnovi i to ubistvima, protivzakonitim zatvaranjem, mučenjem, prisilnim nestancima, nanošenjem velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i drugim nečovječnim djelima učinjenim u namjeri nanošenja velike patnje i ozbiljnih fizičkih povreda i narušavanja zdravlja,

Čime je počinio: krivično djelo Zločina protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama a), c), e), f), k) i i) KZ BiH, a sve u vezi sa članovima 29., 31. i 180. stav 1. KZ BiH;

Pa ga Sud BiH na osnovu odredbe člana 285. ZKP-a BiH, uz primjenu članova 39., 42., 48. i 49. KZ BiH

**OSUĐUJE
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 7 GODINA I 6 MJESECI**

II

Na osnovu člana 283. tačka b) ZKP BiH

ODBIJA SE OPTUŽBA

Da je:

7. dana 20. maja 1992. godine, zajedno sa ostalim pripadnicima VRS iz Hadžića, među kojima su bili Dragan Pušara i Nemanja Jovičić, učestvovao u napadu na naselje Musići, opština Hadžići, kojom prilikom su lišeni života civili Musić (Ahmeda) Alija, Musić (Ahmeda) Derviš i Musić (Esada) Fadil, a veći broj civila bošnjačke nacionalnosti iz naselja Musići nezakonito lišeni slobode i potom odveden u zatočenički centar u dvoranu Kulturno-sportskog i rekreacionog centra, a među kojima su Musić Mujo, Musić Irfan, Musić Adil, Musić Meho, Musić Miralem, Musić Zaim i drugi,

Čime bi počinio krivično djelo Zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. KZ BiH

Na osnovu člana 56. stav 1. Krivičnog zakona BiH, optuženom se u kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru po rješenjima ovog Suda, počev od 29.11.2007. godine do upućivanja na izdržavanje kazne.

Na osnovu člana 188. stav 4. ZKP BiH, optuženi se u cjelosti oslobađa dužnosti da naknadi troškove krivičnog postupka, te isti padaju na teret Suda BiH.

Na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH, oštećeni se sa imovinskopравnim zahtjevima upućuju na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Naredbom Suda BiH broj X-KRN-05/46 od 04.08.2005. godine, u skladu sa članom 449. stav 2. i 3. ZKP BiH, preuzet je od Kantonalnog suda u Sarajevu predmet broj Ki – 223/01 koji se pred tim sudom vodio protiv osumnjičenog Radeta Veselinovića.

Tužilaštvo BiH je 22.04.2008. godine podiglo optužnicu protiv Radeta Veselinovića, kojom optuženog tereti za izvršenje krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) Krivičnog zakona BiH, u vezi sa tačkama a), c), d), e), f) i i) i u vezi sa članom 173. stav 1. tačka a) KZ BiH, a sve u vezi sa članovima 29. i 180. stav 1. KZ BiH (Optužnica). Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje dana 29.04.2008. godine.

Na ročištu za izjašnjenje o krivnji održanom pred sudijom za prethodno saslušanje dana 05.05.2008. godine, optuženi Rade Veselinović se izjasnio da nije kriv ni po jednoj tački Optužnice.

Glavni pretres u ovom predmetu je počeo 18.07.2008. godine.

Dana 19.06.2009. godine, Sudu je dostavljen Sporazum o priznanju krivnje zaključen 19.06.2009. godine između Tužilaštva BiH i optuženog Radeta Veselinovića, zastupanog po braniocima. Uz ovaj sporazum, dostavljena je i precizirana optužnica broj KT-RZ-17/05 od istog datuma. Preciziranom optužnicom, Tužilaštvo je odustalo od tačke 2. Optužnice, te izvršilo preciziranje činjeničnog opisa dijela opisanih pod tačkama 3. i 5. Optužnice. Takođe, precizirana je i pravna kvalifikacija krivičnih dijela koja se optuženom stavljaju na teret, pa se optuženi tereti za počinjenje krivičnih dijela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama c), d), e), f) i i) KZ BiH i Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka a) KZ BiH.

Prije nego je Vijeće odlučilo o eventulanom prihvatanju zaključenog sporazuma, Tužilaštvo je Sudu dostavilo novu izmjenjenu optužnicu broj KT-RZ-17/05 od 29.06.2009. godine, preciziranu u pogledu pravne kvalifikacije dijela, kojom se optuženi tereti za počinjenje krivičnog djela Zločina protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama a), c), e), f), i) i k) KZ BiH.

Uz izmjenjenu optužnicu, Sudu je dostavljen i Sporazum o priznanju krivnje (Sporazum) sklopljen dana 29.06.2009. godine između Tužioca Dubravka Čampare i optuženog Radeta Veselinovića, zastupanog po braniocima Miloradu Raševiću i Refiku Arnautoviću. Ovim Sporazumom, optuženi je priznao krivnju za krivično djelo koje mu se izmjenjenom optužnicom stavlja na teret. Tužilac i optuženi su se Sporazumom saglasili da se za djelo za koje je priznao krivnju optuženom izrekene kazna zatvora u rasponu od 6 do 8 godina.

Sud je 30.06.2009. godine održao ročište radi odlučivanja o postignutom Sporazumu, tako što je u direktnom kontaktu sa strankama provjerio postojanje neophodnih i zakonom propisanih uslova za prihvatanje Sporazuma. Sud je najprije ispitao volju optuženog da zaključi Sporazum, odnosno da li je do istog došlo dobrovoljno, svjesno i sa razumjevanjem. Sud je optuženog upozorio da se priznanjem krivice odriče prava na suđenje, i da ne može uložiti žalbu na krivičnopravnu sankciju koja će mu biti izrečena. Takođe, Sud se uvjerio da optuženi razumije moguće posljedice vezane za imovinskopravni zahtjev i troškove krivičnog postupka.

Tužilac je na ročištu o razmatranju sporazuma o priznanju krivnje izjavio da krivica optuženog proizilazi iz dokaza koje je Tužilaštvo izvelo u toku postupka do zaključenja Sporazuma, uključujući i dokaze koji se odnose na tačku optužnice od koje je Tužilaštvo odustalo, jer se isti dijelom odnose na tačku 1. Optužnice. Odbrana se na istom ročištu izjasnila da prihvata sve predložene dokaze, te da ne prigovara na zakonitost, autentičnost i relevantnost istih.

Nakon što se uvjerio da su ispunjeni svi uslovi propisani članom 231. stav 6. ZKP BiH, te da je u dosadašnjem toku postupka prezentovano dovoljno dokaza koji potvrđuju krivicu optuženog, Sud je prihvatio zaključeni Sporazum.

Dokazi o krivici optuženog

Da je optuženi Rade Veselinović počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret, proizilazi iz dokaza koje je Tužilaštvo BiH provelo u dosadašnjem toku postupka, a koji se nalaze u predmetnom spisu. Tužilaštvo je provelo dokaze saslušanjem svjedoka i izvođenjem materijalnih dokaza.

Na prijedlog Tužilaštva, saslušani su sljedeći svjedoci: Meho Babić, Mehmed Musić, Atina Panjeta, Hamid Musić, Mirsad Kulenović, Hasan Kečević, Saima Halvadžija, Armin Bećirović, Aiša Džebo, Svjedok B, Svjedok C, Nermin Šemšić, Enver Rešidović, Mehmed Muhibić, Nedima Valjevčić, Mehmed Musić, Fadil Vlajičić, Svjedok A, Indira Musić, Suljo Šehović, Kemal Šabotić, Đemal Ismailovski, Agnesa Hadžajlić-Šaćić, Edib Hrnjić, Hasnija Musić, Adnan Hrvat, Stjepan Musa, Safija Okić, Refadija Hajdarević i Mehmedalija Nizić.

Na osnovu odredbe člana 273. stav 2. ZKP BiH, na glavnom pretresu pročitana je iskaz svjedokinje Zumrete Musić (Zapisnik o saslušanju svjedoka Zumrete Musić, broj KT-RZ-17/05 od 01.02.2008. godine, pred Tužilaštvom BiH).

Tužilaštvo je izvelo i sljedeće materijalne dokaze: Zapisnik o saslušanju svjedoka Musić Mehmeda, broj KT-RZ-17/05 od 11.12.2007. godine, pred Tužilaštvom BiH (T-1); Zapisnik o saslušanju svjedoka Musić Mehmeda, broj 14-04/2-/05 od 22.12.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-2); Zapisnik o saslušanju svjedoka Atine Panjeta, broj KT-RZ-17/05 od 19.12.2007, pred Tužilaštvom BiH (T-3); Zapisnik o saslušanju svjedoka Hamida Musića, broj KT-RZ-17/05 od 09.01.2008. godine, pred Tužilaštvom (T-4); Zapisnik o saslušanju svjedoka Kulenović Mirsada, broj 14-04/2-27/05 od 18.11.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-5); Zapisnik o saslušanju svjedoka Hasana Kečevića, broj 14-04/2-27/05 od 17.11.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-6); Zapisnik o saslušanju svjedoka Sajme Halvadžije, broj 14-04/2-20/05 od 17.11.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-7); Zapisnik o saslušanju svjedoka Armina Bećirovića, broj 14-04/02-18/05 od 16.11.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-8); Zapisnik o saslušanju svjedoka Nermina Šemšića, broj 14-04/2-10/05 od 17.11.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-9); Zapisnik o saslušanju svjedoka Mehmeda Muhibića, broj KT-RZ-17/05 od 05.02.2008. godine, sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-10); Zapisnik o saslušanju svjedoka Musić Mehmeda, broj KT-RZ-17/05 od 04.02.2008. godine, sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-11); Zapisnik o saslušanju svjedoka Fadila Vlajičića, broj KT-RZ-17/05 od 30.01.2008. godine, sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-12); Zapisnik o saslušanju svjedoka A, broj KT-RZ-17/05 od 11.02.2008., sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-13); Zapisnik o saslušanju svjedoka Indire Musić, broj 14-04/2-47/05 od 16.12.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-14); Zapisnik o saslušanju svjedoka Kemala Šabotića, broj KT-RZ-17/05 od 11.02.2008. godine, sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-15); Zapisnik o saslušanju svjedoka Đelala Ismailovski, broj KT-RZ-17/05 od 05.02.2008. godine, sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-16); Zapisnik o saslušanju svjedoka Agnese Hadžajlić-Šaćić, broj KT-RZ-17/05 od 18.01.2008. godine, sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-17); Zapisnik o saslušanju svjedoka Ediba Hrnjića, broj KT-RZ-17/05 od 18.12.2008. godine, sačinjen u Tužilaštvu BiH (T-18); Zapisnik o saslušanju svjedoka Hasnije Musić broj KT-RZ-17/05 od 20.03.2008. godine, pred Tužilaštvom BiH (T-19); Zapisnik o saslušanju svjedoka Adnana Hrvata broj KT-RZ-17/05 od 25.02.2008. godine, pred Tužilaštvom BiH (T-20); Zapisnik o saslušanju svjedoka Stjepana Muse, broj 14-04/2-04-2-284/06 od 15.05.2006. godine, sačinjen u SIPAi (T-21); Zapisnik o saslušanju svjedoka Safije Okić, broj 14-04/2-03/05 od 14.11.2005. godine, sačinjen u SIPAi (T-22); Zapisnik o saslušanju svjedoka Refadije Hajdarević, broj KT-RZ-17/05 od 19.01.2008. godine, pred Tužilaštvom BiH (T-23);

Zapisnik o saslušanju svjedoka Mehmedalije Nizića, broj 14-04/2-7/05 od 14.11.2005. Godine, sačinjen u sipai (T-24); Zapisnik o saslušanju vještaka dr Hamze Žuje broj Kri-89/96 od 01.07.1996. Godine i Zapisnik o ekshumaciji i obdukciji posmrtnih ostataka Musić Ismeta, Musić Alije, Musić Derviša i Musić Fadila Višeg suda u Sarajevu broj Kri-89/96 od 01.07.1996. Godine (T-25); Izvod iz matične knjige umrlih za Zumretu Musić (T-26); Zapisnik o saslušanju svjedoka Zumrete Musić, broj KT-RZ-17/05 od 01.02.2008. Godine, pred Tužilaštvom BiH (T-27); Zapisnici o ispitivanju osumnjičenog Radeta Veselinovića, broj KT-RZ-17/05 od 29.11.2007. Godine, 12.02.2008. Godine, 31.03.2008. Godine, 8.04.2008. Godine i 15.4.2008. Godine, pred Tužilaštvom BiH (T-28); Izvještaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta, CBS Sarajevo, broj 1040/96 od 01.07.1996. Godine – ovjerena fotokopija (T-29); Izvještaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta, CBS Sarajevo, broj 1041/96 od 01.07.1996. Godine – ovjerena fotokopija (T-30); Izvještaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta, CBS Sarajevo, broj 1042/96 od 01.07.1996. Godine – ovjerena fotokopija (T-31); Izvještaj o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta, CBS Sarajevo, broj 1043/96 od 01.07.1996. Godine – ovjerena fotokopija (T-32); Izvod iz matične knjige umrlih za Musić Fadila broj 03/3-13-3173/2008 od 04.04.2008. Godine (T-33); Izvod iz matične knjige umrlih za Musić Derviša broj 03/3-13-3174/2008 od 04.04.2008. Godine (T-34); Rješenje Osnovnog suda u Konjicu broj: R-235/95 od 10.03.1995. Godine kojim se utvrđuje da je Musić Derviš poginuo dana 20.05.1992. Godine (T-35); Izvod iz matične knjige umrlih za Musić Aliju broj 03/3-13-3177/2008 od 04.04.2008. Godine i Potvrda o smrti za Musić Aliju izdata od strane dr Hamze Žuje, specijaliste sudske medicine od 25.09.1996. Godine (T-36); Izvod iz matične knjige umrlih za Musić Ismeta broj 03/3-13-3176/2008 od 04.04.2008. Godine (T-37); Izvod iz matične knjige umrlih za Piknjač Mujesiru broj 03/3-13-3459/2008 od 11.04.2008. Godine i Potvrda o smrti za Piknjač Mujesiru izdata od strane dr Ilijasa Dobrače, specijaliste sudske medicine od 08.02.2002. Godine (T-38); Zapisnik o ekshumaciji i odbukciji posmrtnih ostataka Ramiza Čička i Mujesire Piknjač, Viši sud u Sarajevu broj Kri-55/96 od 03.05.1996. Godine (T-39); Dopis Federalne komisije za nestale osobe broj 01-41-324/2008 od 17.04.2008. Godine (T-40); Potvrda Federalne komisije za nestale osobe za Hrvat Sifeta broj 06/5-106-E/2008 od 17.04.2008. Godine (T-41); Dopis Federalne komisije za nestale osobe broj 01-41-323/2008 od 17.04.2008. Godine (T-42); Potvrda Federalne komisije za nestale osobe za Musić (Esada) Ismeta broj 01-41-328/2008 od 17.04.2008. Godine; Potvrda Federalne komisije za nestale osobe za Musić (Mehmeda) Aliju broj 01-41-327/2008 od 17.04.2008. Godine; Potvrda Federalne komisije za nestale osobe za Musić (Mehmeda) Derviša broj 01-41-326/2008 od 17.04.2008. Godine; Potvrda Federalne komisije za nestale osobe za Musić (Esada) Fadila broj 01-41-325/2008 od 17.04.2008. Godine (T-43); Potvrda Međunarodnog komiteta Crvenog krsta za Ismailovski (Ismaila) Dželala broj BAZ243611 od 17.02.1995. Godine (T-44); Otpusno pismo za Ismailovski Dželala, Klinički centar Univerziteta u Sarajevu, matični broj 986/03 od 21.11.2003. Godine; Otpusnica za Ismailovski Dželala, Klinički centar Univerziteta u Sarajevu, matični broj 986/03 od 21.11.2003. Godine; Psihološki nalaz i mišljenje za Ismailovski Dželala od 08.01.2005. Godine, dipl. Psihologa Hadžić Mirele, Ambulantni pregled za Ismailovski Dželala, Klinički centar Univerziteta u Sarajevu, broj 5588/07 od 07.05.2007. Godine; Ambulantni pregled za Ismailovski Dželala, Klinički centar Univerziteta u Sarajevu, broj 5061/06 od 25.04.2006. Godine (T-45); Akt Ministarstva boračko-invalidske zaštite RS – Resor boračko-invalidske zaštite CŽR – Odjeljenje vojne evidencije učesnika odbrambeno-otadžbinskog rata broj: 16-03/5-02-56-2789/08 od 18.04.2008. Godine (T-46); Izvod iz VOB-8, Vojna pošta 7066 Blažuj za Radeta Veselinovića (T-47); Izvod iz kaznene evidencije za Radeta Veselinovića broj: 13-1-9/02-235-28-44/08 od 09.04.2008. Godine (T-48); Zapisnik o lišenju slobode osumnjičenog Radeta Veselinovića, SIPA, broj 17-04/2-04-2-19/07 od 29.11.2007. Godine (T-49); Zapisnik o predaji lica lišenog slobode nadležnom tužiocu, SIPA,

broj 17-04/2-04-2-19/07 od 29.11.2007. Godine (T-50); Akt administrativne službe Opštine Pale od 21.4.2008. godine (T-51).

Primjenjivi zakon

Vijeće je na samom početku razmotrilo pitanje primjenjivog materijalnog prava na konkretan slučaj. Naime, iz Optužnice Tužilaštva proizilazi da su inkriminisana djela počinjena od početka maja 1992. godine do kraja 1992. godine. U inkriminisanom periodu, na teritoriji BiH, važio je Krivični zakon Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ). Iako KZ SFRJ sadrži poglavlje pod nazivom „Zločini protiv čovječnosti i međunarodno pravo“, ovaj zakon ne sadrži odredbe koje bi se odnosile direktno na zločine protiv čovječnosti.

Pravna kvalifikacija krivičnih djela u Optužnici, a analogno tome, i u prihvaćenom Sporazumu, data je u skladu sa KZ BiH iz 2003. godine, dakle, krivičnim zakonom koji je stupio na snagu nakon inkriminisanog perioda.

Članom 4. KZ BiH propisuje se vremensko važenje krivičnog zakona na način da se na učinitelja krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja krivičnog djela, osim ako se poslije učinjenja krivičnog djela jednom ili više puta izmijeni zakon, kada se na učinitelja primjenjuje blaži zakon.

Član 3. KZ BiH propisuje načelo legaliteta, odnosno da nikome ne može biti izrečena kazna ili druga krivičnopravna sankcija za djelo koje, prije nego što je učinjeno, nije bilo zakonom ili međunarodnim pravom propisano kao krivično djelo i za koje zakonom nije bila propisana kazna (*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*).

Međutim, članovi 3. i 4. ovog zakona ne sprečavaju suđenje ili kažnjavanje bilo kojeg lica za bilo koje činjenje ili nečinjenje koje je u vrijeme kada je počinjeno predstavljalo krivično djelo u skladu s opštim načelima međunarodnog prava (član 4a. KZ BiH).

Princip legaliteta propisan je na sličan način i odredbama Evropske konvencije o ljudskim pravima (Konvencija). Član 7. Konvencije glasi:

„1 Niko se ne može smatrati krivim za krivično djelo nastalo čir, jer, jem ili nečir, jer, jem kcje n, je predstavjalo krivično djelo u vr, jeme izvršer, ja, prema nacionalnom ili međunarodnom pravu. Isto tako, izrečena kazna neće biti teža od one kcja se prim, jer, jivala u vr, jeme izvršer, ja krivičnog djela.

2 Ovaj član ne u, ječe na suđer, je ili kažr, javar, je bilo kcje osobe kcja je kriva za čir, jer, je ili nečir, jer, je, ako je to djelo u vrijeme izvršer, ja predstavjalo krivično djelo prema opštim pravnim načelima priznatim kod civiliziranih naroda.“

Konvencija čini sastavni dio Ustava BiH. Prema izričitoj odredbi člana II (2) Ustava BiH, a prava i slobode predviđeni u Evropskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i u njenim protokolima se direktno primjenjuju u Bosni i Hercegovini i imaju prioritet nad svim ostalim zakonima.

Zločini protiv čovječnosti su u inkriminisanom periodu predstavljali krivično djelo prema „*opštim pravnim načelima priznatim kod civiliziranih naroda*“, odnosno „*opštim načelima međunarodnog prava*“. Prema tome, iako u krivičnom zakonu koji je važio u vrijeme počinjenja krivičnih djela koja su predmet optužnice, Zločini protiv čovječnosti nisu bili izričito propisani kao krivično djelo, postoji obaveza njihovog procesuiranja.

Vijeće je u vidu imalo i presudu Ustavnog suda BiH broj AP-1785-06 (A. Maktouf), kojom je jasno utvrđeno da su ratni zločini „zločini po međunarodnom pravu“ u univerzalnom smislu nadležnosti za procesuiranje tako da i osuda za takva djela, prema zakonu koji je naknadno propisao i utvrdio određena djela kao krivična i propisao posebnu krivičnu sankciju, a koji to nisu bili po zakonodavstvu koje je bilo na snazi u vrijeme kada su djela počinjena, ne bi bilo suprotno članu 7. stav 1. Evropske konvencije, a analogno tome i Ustavu BiH.

Dalje, u pogledu kazne, KZ SFRJ nije predviđao postojanje dugotrajnog niti doživotnog zatvora nego je za najteža krivična djela propisivao smrtnu kaznu, a za lakše oblike maksimalne zatvorske kazne do 15 godina zatvora. Ukidanjem smrtne kazne, cjelokupan sistem kažnjavanja kako je bio predviđen KZ SFRJ je postao neprimjenjiv, jer kako ranije pomenuta odluka Ustavnog suda BiH naglašava „*ne može se odvojiti jedna sankcija od cjelokupnosti cijela koji se želio postići kaznenom politikom u vrijeme važenja tog zakona*“.

Iz svega naprijed navedenog, Vijeće zaključuje da je u konkretnom slučaju potrebno i opravdano primjeniti KZ BiH. Vijeće posebno ima u vidu i to da je optuženi priznao krivična djela onako kako ih je pravno okvalifikovao ovaj krivični zakon.

Zločini protiv čovječnosti

Vijeće nalazi da postoji dovoljno dokaza koji upućuju na to da je optuženi Rade Veselinović počinio krivično djelo Zločina protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama a), c), e), f), i) i k) KZ BiH.

Optuženi je priznao da je, kao dio širokog ili sistematičnog napada usmjerenog bilo protiv kojeg civilnog stanovništva, znajući za takav napad, učinio djela lišenja druge osobe života (ubistvo) u pomaganju, protivzakonito zatvaranje, mučenje, prisilni nestanak, nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i druga nečovječna djela učinjena u namjeri nanošenja velike patnje i ozbiljnih fizičkih povreda i narušavanja zdravlja. Prije nego se upusti u ocjenu dokazanosti pojedinačnih djela koja se optuženom stavljaju na teret, Sud je u obavezi da utvrdi postojanje opštih elementa predmetnog krivičnog djela.

Prema odredbi člana 172. stav 1. KZ BiH, opšti elementi krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti su:

1. Postojanje širokog ili sistematičnog napada protiv civilnog stanovništva
3. Veza između radnji optuženog i napada – djela optuženog su dio napada
4. Znanje optuženog za napad.

Nadalje, odredba člana 172. stav 2. tačka a) daje precizniju definiciju napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva kao ponašanja koje uključuje višestruko činjenje djela iz stava 1.

pomenutog člana protiv bilo kojeg civilnog stanovništva na osnovu ili u cilju državne politike ili politike da se učini takav napad.

Iz iskaza saslušanih svjedoka i prezentovanih dokaza nesumljivo proizilazi da je u inkriminisanom periodu na širem području opštine Hadžići postojao širok i sistematičan napad vojnih, paravojnih i policijskih formacija na nesrpsko stanovništvo opštine Hadžići.

Prilikom davanja ocjene o prirodi napada, ovo Vijeće se vodilo praksom ovog Suda i MKSJ u skladu s kojom se riječ “širok” odnosi na široke razmjere napada i broj osoba koje su njegova meta, dok se riječ “sistematski” odnosi na organizovani karakter nasilnih djela i slabu vjerovatnost da su počinjena nasumice. Obrasci zločina - to jest redovito ponavljanje, koje nije slučajno, sličnog kriminalnog ponašanja - uobičajeni su izraz takvog sistematskog događanja. Rasprostranjen ili sistematski mora biti samo napad, a ne i pojedinačna djela optuženog. Dva su kriterija prema kojima se može mjeriti širina napada: broj žrtava, odnosno osoba protiv kojih je napad usmjeren, kao i geografska rasprostranjenost napada.

Gotovo svi svjedoci bošnjačke nacionalnosti koji su se pojavili pred Sudom su u jednom periodu boravili u nekom od zatočeničkih centara. Dakle, sa sigurnošću se može ustvrditi da je predmet ovog napada bilo cjelokupno nesrpsko stanovništvo opštine Hadžići. Ovakav zaključak dodatno potvrđuju i izjave svjedoka o pozivanju na lojalnost srpskoj opštini Hadžići. Napad je dakle bio usmjeren protiv određene, jasno definisane grupe, a sam čin pozivanja pokazuje da je ova grupa izdvojena na samom početku napada, tj. da je od samog početka bilo jasno da je napad upravo na nju i usmjeren. Napadnuta je većina naselja sa većinskim bošnjačkim stanovništvom (Kovačevići, Musići, Žunovnica, Kućice), dakle čitavo šire područje opštine Hadžići. Činjenica da su zarobljeni upućivani dalje u druge dijelove grada Sarajeva, u zatvore Lukavici i Kuli, pokazuje do koje mjere je napad bio geografski raširen. Dakle, napad nije bio koncentrisan samo na teritorij optine Hadžići, već su dešavanja na području ove opštine činila samo dio jednog šireg, rasprostranjenijeg napada. Postojala je kontinuirana veza između lokacija na kojima su držani zarobljeni Bošnjaci, kako na području opštine Hadžići (garaža, sala KSC, magacin Teritorijale odbrane), tako i na širem području grada Sarajeva koje je bilo pod kontrolom srpskih snaga (Lukavica, Kula). Prebacivanje zarobljenih iz jednog centra u drugi, jasno pokazuje postojanje međusobne koordinacije između ovih centara.

Vijeće zaključuje da obim i obrazac događaja prevazilaze okvire individualnog, te da je očigledno da je postojao jasan plan izvršenja opisanih dijela.

Vijeće je izvelo zaključak o sistematičnosti napada iz sljedećih činjenica. Jasno se da uočiti obrazac ponavljanja određenih događaja, poput napada na sela sa predominantnom bošnjačkom populacijom. Obrazac se sastojao u ulasku srpskih vojnika u selo i ulasku u kuće odakle su odvođeni muškarci. Muškarci iz sela su dalje dovođeni na određeno mjesto, te su dalje sprovedeni do zatočeničkog centra, najčešće pješke, sa rukama na leđima. Očigledno je postojanje obrasca i kada se radi o pretresu stanova. Naime, nekoliko svjedoka čiji su stanovi pretreseni daje gotove identične iskaze – grupa vojnih policajaca dolazi u stan, pretresaju prostorije tražeći oružje i radio-stanice. Svjedoci pominju i postojanje posebnih spiskova po kojima su odvođenja i pretresi vršeni. Naime, pri odvođenju određenih osoba, iz ponašanja osoba koje su odvodile, jasno se može zaključiti da dolaze sa namjerom da uhapsu tačno određnu osobu. Mjesta na koja su odvođeni nezakonito uhapšeni civili su unaprijed bila određena i pripremljena, tj. obezbjeđenja odgovarajućom stražom. Ni lica koja su odvođena nisu birana nasumice, iz iskaza svjedoka se da pretpostaviti da je odvođene bilo plansko, da su

vjerovatno postojali spiskovi po kojima se odvodilo, te da su u nekim slučajevima, policajci dolazili po unaprijed određena lica. Sve ovo ukazuje da dešavanja na području opštine Hadžići u periodu od maja 1992. do kraja 1992. godine nisu bila nasumična, tj. da je napad poduzet u inkriminisanom periodu bio i sistematičan.

Činjenice u konkretnom slučaju pokazuju da je rukovodstvo opštine Hadžići znalo za postojanje napada, te da je svjesno učestvovalo u njemu. Posebno indikativnim u ovom smislu Vijeće je ocijenilo nesumnjivo dokazanu činjenicu da je jedno od mjesta na kojem su držani zatočeni civili bila garaža kod zgrade Opštine Hadžići, kao i događaj koji je opisao niz svjedoka, kada su poslije teškog zlostavljanja zarobljenih u dvorani Kulturno-sportskog centra (KSC) od strane paravojne jedinice, zarobljene posjetili predstavnici lokalne vlasti da ih uvjere da se ovakve radnje neće više dešavati.

Dalje, optuženi je kao pripadnik rezervnog sastava policije, odnosno Vojne policije, nesumnjivo znao za postojanje opisanog napada. Veliki broj svjedoka spominje uočljivu pojavu optuženog u inkriminisanom periodu, a optuženog opisuje kao osobu o kojoj se često pričalo i kojeg su se svi plašili. Optuženi je bio svjestan da njegova dijela čine dio napada, što se može zaključiti iz nacionalne pripadnosti oštećenih lica koja su se pojavila pred ovim Sudom (svi su nesrpske nacionalnosti), kao i opšteg konteksta svakog od inkriminiranih događaja pojedinačno.

Optuženi je priznao krivnju da je u periodu od početka maja 1992. godine, zajedno sa drugim pripadnicima VRS iz Hadžića, učestvovao u nezakonitom hapšenju nesrpskog stanovništva iz Hadžića, kao i sela Žunovnica, Musići, Binježevo, Kućice i drugih okolnih mjesta, njihovom odvođenju u zatočenički centar u dvoranu Kulturno-sportskog i rekreacionog centra u Hadžićima, gdje su fizički premlaćivani i zlostavljani, te omogućavali neidentifikovanim pripadnicima paravojnih formacija da zatočena lica maltretiraju, pri čemu su ih tukli, zahtjevali od lica muškog pola da između sebe vrše bludne radnje, davali im male količine hrane, iste odvodili na prve borbene linije radi kopanja rovova, odvodili ih na sječu drva i vršenje teških fizičkih poslova. Opisanim radnjama optuženi je počinio krivično djelo Zločina protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama c), e) i f) KZ BiH u vezi sa članom 29. KZ BiH.

Na okolnosti događaja opisanih u ovoj tački optužnice svjedočili su svjedoci Meho Babić, Mirsad Kulenović, Hasan Kečević, Sajma Halvadžija, Armin Bećirović, Aiša Džebo, Svjedok B, Svjedok C, Nermin Šemšić, Enver Rešidović, Nedima Valjevčić, Mehmed Muhibić, Fadil Vlajičić, Svjedok A, Mehmed Musić, Hamid Musić, Hasnija Musić, Safija Okić, Refadija Hajdarević i Mehmedalija Nizić. Iz iskaza navedenih svjedoka nesumnjivo proizilazi da je u inkriminisanom periodu postojala praksa odvođenja i zatvaranja lica nesrpske nacionalnosti, u kojoj je optuženi aktivno učestvovao. Neka od zatvorenih lica optuženi je lično odvodio u zatočeništvo (Mirsad Kulenović), dok su drugi svjedočili o tome da je optuženi zajedno sa drugima učestvovao ili prisustvovao odvođenju (Meho Babić, Armin Bećirović, Svjedok B, Nermin Šemšić, i dr.). Takođe, svjedoci su optuženog vidali u dvorani Kulturno-sportskog centra, a svjedoče i o tome da je optuženi imao mogućnost da neke od njih pusti kući, što je u nekoliko navrata i učinio (npr. svjedok Hasan Kečević). Iskazi većeg broja svjedoka su u bitnim dijelovima saglasni kada se opisuje incident kada je grupa pripadnika paravojne formacije ušla u dvoranu, pri čemu su fizički, verbalno i seksualno zlostavljali zatvorene civile. Takođe, svjedoci su saglasni i u tome da ih stražari koji su se nalazili u dvorani nisu ni pokušali da ih zaštite od opisanih napada. Svjedoci dalje potvrđuju da je postojala praksa izvođenja zatočenih lica na radove (Mirsad Kulenović, Enver Rešidović, Mehmed Musić, i

dr.). Generalna ocjena stanja u dvorani koju su dali svjedoci jeste da je stanje bilo loše, da je količina hrane koju su dobijali jednom dnevno bila nedostatna, te da zatočenim civilima nije pružana medicinska njega. Iz svega navedenog, Vijeće je zaključilo da postoji dovoljno dokaza o tome da je optuženi učestvovao u izvršenju ovog krivičnog djela na opisan način.

Optuženi je priznao da je dana 16. maja 1992. godine, na ulici ispred Doma kulture u Hadžićima, bez ikakvog povoda iz automatske puške pucao u lice hrvatske nacionalnosti Musa Stjepana „Pepu“ koji je tom prilikom ranjen. Na ovaj način, optuženi je priznao krivnju za počinjenje krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav. 1. tačka k) KZ BiH.

O inkriminisanom događaju je svjedočio oštećeni Stejpan Musa, kao i svjedoci-očevici događaja Kemal Šabotić i Suljo Šehović. Svjedoci daju jasne i u bitnim dijelovima saglasne iskaze, iz kojih Sud zaključuje da postoji dovoljno dokaza da je optuženi postupao onako kako ga optužnica tereti, odnosno da postoji dovoljno dokaza o krivnji optuženog.

Dalje, optuženi je priznao da je krajem maja ili početkom juna 1992. godine, nakon što su zatočeni civili Ismailovski Đelal i lice po imenu Maslo, izvedeni na prinudne radove iz logora u dvoranu Kulturno-sportskog i rekreacionog centra u Hadžićima, da prevezu automobilom peć iz mjesta Kućice prema Hadžićima, iste zaustavio na putu prema Hadžićima i izvukao Ismailovski Đelala iz auta, psujući mu šiptrasku majku i počeo ga tući nogama i rukama po svi dijelovima tijela, te ga šamarati, a zatim izvukao pištolj i Ismailovski Đelala udario pištoljem po glavi od čega mu je počela teći krv niz lice, od čega i danas ima ožiljke na glavi, da bi nakon toga izvukao i lice po prezimenu Maslo iz automobila i počeo ga tući nogama i rukama po svim dijelovima tijela, pri tome mu prisanjajući pištolj na sljepočnicu, prijeteći mu da će ga ubiti. Na ovaj način, optuženi je priznao krivnju za počinjenje krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka k).

Kao dostatan dokaz koji potvrđuje krivnju optuženog za opisani događaj Sud je cijenio iskaz samog oštećenog Đelala Ismailovskog. Takođe, posljedice koje je opisani događaj imao na oštećenog vidljive su iz uložene materijalne dokumentacije, tačnije medicinske dokumentacije koja glasi na ime oštećenog Đelala Ismailovskog.

Optuženi je priznao da je neutvrđenog dana u junu 1992. godine, došao u selo Donji Hadžići zajedno sa grupom neidentifikovanih naoružanih pripadnika Vojske Republike Srpske, gdje je su zatekli Mujesiru Pknjač koju je jedan NN pripadnik Vojske Republike Srpske upotrebom vatrenog oružja lišio života, i na ovaj način je pomogao počinjenje krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 31. KZ BiH.

O inkriminisanom incidentu svjedočili su Agnesa Hadžajlić-Šaćić i Edib Hrnjić. Svjedoci su potvrdili da je optuženi bio u grupi neidentifikovanih naoružanih pripadnika VRS, ali njihovi iskazi nisu ukazivali na to da je optuženi lično lišio života Mujesiru Pknjač.

Optuženi je priznao da je dana 04.07.1992. godine ili približno tog datuma, zajedno sa pripadnicima vojne policije iz Hadžića, došao ispred zgrade na ulici JNA br. 8 u Hadžićima, ušao u zgradu i iz iste izveo Hrvat Safeta, te su ga vozilom marke Pincgauer odvezli u

nepoznatom pravcu, od kada mu se gubi svaki trag, te na ovaj način počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka i) u vezi sa članom 29. KZ BiH.

Dovoljno dokaza da je optuženi počinio djelo za koje je priznao krivicu proizilazi iz iskaza Adnana Hrvata, sina odvedenog Safeta, koji je bio očevidac opisanog događaja.

Konačno, optuženi je neutvrđenog datuma krajem 1992. godine u blizini sela Breza, opština Hadžići, maltretirao Musić Hasniju na način da ju je presreo na putu, uhativši je za grudi odgurno do drveta i prislonio je uz drvo, te nakon toga joj iz pištolja ispalio više metaka iznad glave od koje pucnjave su joj uši zagluhile, te počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka f) KZ BiH.

O počinjenju navedenog dijela ključan dokaz predstavlja iskaz oštećene Hasnije Musić. Kao potkrepljujuće, Sud nalazi iskaze Hamida Musića (muž oštećene), Mehmeda Musića i Zumrete Musić.

Tužilaštvo je u skladu sa nalazima u toku glavnog pretresa izmijenilo optužnicu na način da je odustalo od optužbe sadržane u tački 2. Optužnice, a koja se odnosila na napad na selo Musići i koji je rezultirao ubistvom tri osobe bošnjačke nacionalnosti. U skladu sa članom 283. stav 1.tačka b), Vijeće u ovom dijelu izreklo presudu kojom se odbija optužba u odnosu na pomenutu tačku optužnice.

Odmjeravanje kazne

KZ BiH, za krivično djelo koje se optuženom Radetu Veselinoviću stavlja na teret, predviđa kaznu zatvora od najmanje 10 godina ili kaznu dugotrajnog zatvora. Kao što je ranije navedeno, Sporazumom o priznanju krivnje, Tužilaštvo i optuženi su se saglasili da se optuženom izrekne kazna zatvora u rasponu od 6 do 8 godina. Prema tome, predloženi raspon iz Sporazuma već je predstavljao kaznu ublaženu ispod zakonskog minimuma.

Vijeće je razmatralo da li se predloženom kaznom postiže svrha kažnjavanja, kao i to da li je odmjerena u skladu sa zakonom.

Vijeće je našlo da na strani optuženog postoji dovoljno olakšavajućih okolnosti koje opravdavaju ublažavanje kazne ispod zakonskog minimuma. Najprije, Vijeće olakšavajućom cijeni okolnost zaključivanja Sporazuma. Na ovaj način, optuženi je pokazao spremnost da prihvati svoju krivičnu odgovornost i suoči sa posljedicama dijela koja je učinio. Vijeće cijeni da navedeno ukazuje na kajanje optuženog za počinjeno. Dalje, optuženi je lice starije životne dobi, čije zdravstveno stanje je znatno narušeno. Kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog Vijeće je cijeno i to da optuženi ranije nije osuđivan.

Kao otežavajuće okolnost, Sud je našao činjenicu da je broj inkriminiranih radnji koje se stavljaju na teret optuženom relativno velik.

Ocjenom svih okolnosti, kako olakšavajućih tako i otežavajućih, koje postoje na strani optuženog, Vijeće je optuženom izreklo kaznu zatvora u trajanju od 7 godina i 6 mjeseci. Iz svega navedenog Sud zaključuje da se izrečenom kaznom postiže svrha kažnjavanja. Takođe,

Vijeće smatra da je izrečena kazna adekvatna u odnosu na stepen krivične odgovornosti optuženog.

Na osnovu člana 56. stav 1. Krivičnog zakona BiH, optuženom se u kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru po rješenjima ovog Suda, počev od 29.11.2007. godine do upućivanja na izdržavanje kazne.

Troškovi postupka

Na osnovu člana 188. stav 4. ZKP BiH optuženi se u cjelini oslobađa dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka. Predmetni postupak trajao je relativno dugo, te su troškovi postupka u skladu sa tim visoki. Vijeće ima u vidu činjenicu da je optuženi penzioner, te da se već duži vremenski period nalazi u pritvoru, odnosno da ga očekuje izdržavanje dugogodišnje zatvorske kazne, te stoga nije i neće biti u mogućnosti da ostvari eventualni dodatni prihod. Obavezivanje optuženog da nadoknadi troškove postupka bi nesumnjivo bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog, te je Sud odlučio kako je navedeno.

Imovinskopravni zahtjev

Prilikom odlučivanja o prihvatanju Sporazuma, Vijeće je posebno imalo u vidu i to da je oštećenima u ovom postupku data mogućnost da se izjasne o imovinskopravnom zahtjevu. Naime, oštećena lica saslušana pred ovim Vijećem, imala su mogućnost da se neposredno izjasne o imovinskopravnom zahtjevu. Međutim, činjenice utvrđene u postupku ne pružaju dovoljno osnova za donošenje odluke o imovinskopravnim zahtjevima, pa se oštećeni na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH, sa imovinskopravnim zahtjevima upućuju na parnicu.

ZAPISNIČAR:

Sanja Ljuboje

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A**

Mira Smajlović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba vijeću Apelacionog odjeljenja Suda BiH u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema iste. Budući da je presuda donesena na osnovu sporazuma o priznanju krivnje, žalba u dijelu koji se odnosi na krivičnopravnu sankciju nije dozvoljena.